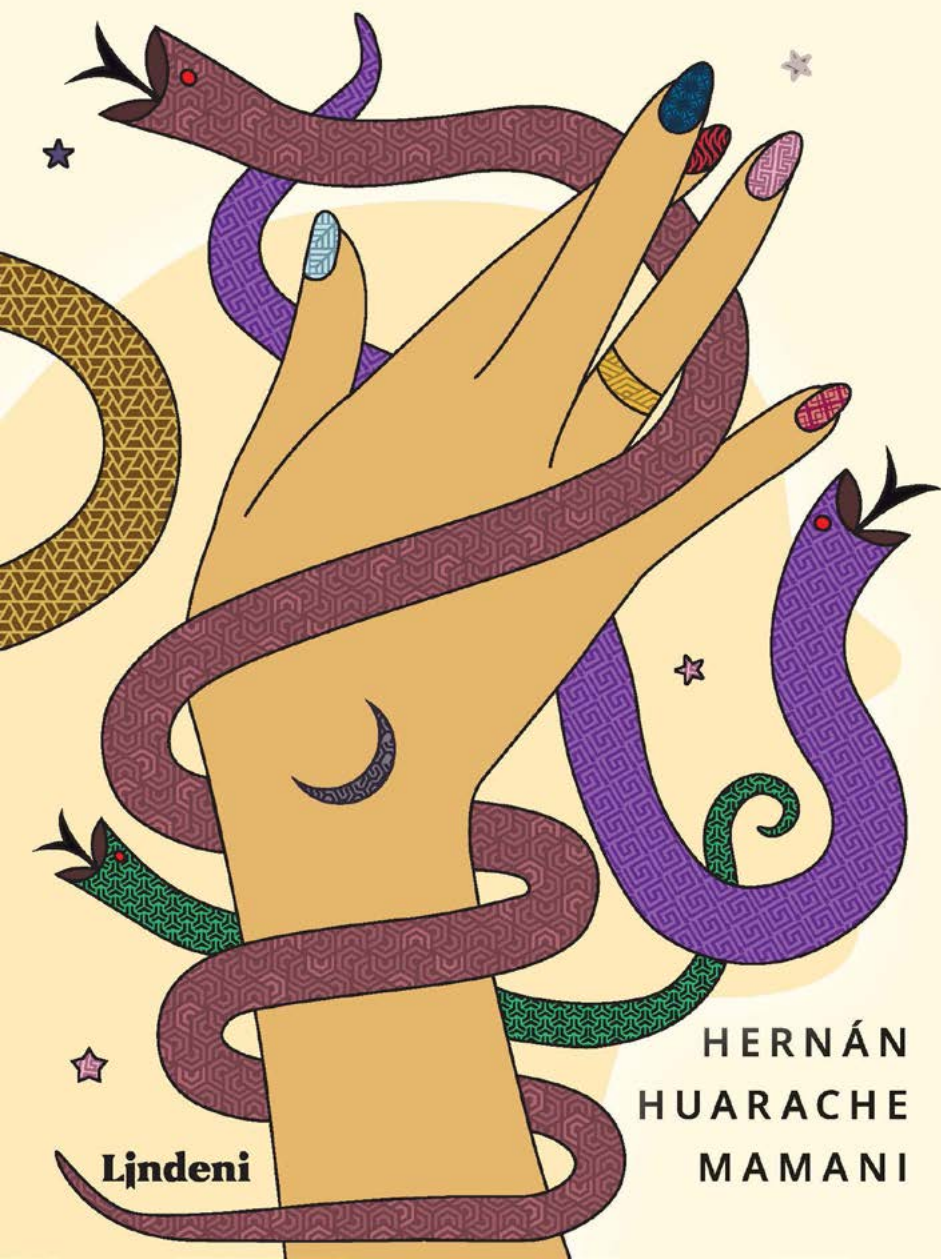


HADIA ŽENA

HĽADANIE PODSTATY ŽENSKEJ SILY



Ljndeni

HERNÁN
HUARACHE
MAMANI

Hadia žena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Hernán Huarache Mamani

Hadia žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

Hadia žena

Hernán Huarache Mamani

Hadia žena

Preložila Lucia Nguyen

Ljndeni

Hernán Huarache Mamani: La Donna Dalla Coda D'Argento
Copyright © 2004 Hernán Huarache Mamani
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025
Translation © Lucia Nguyen, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4603-8
ISBN e-knihy 978-80-566-4686-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4687-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4685-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Nebo mi zoslalo anjela
v podobe ženy,
aby ma sprevádzal
na mojej ceste.*

POZNÁMKA AUTORA



Po vydaní knihy *Kurandera* sa mnoho žien pustilo do hľadania žensтва. Niektoré začali skúmať svoju ženskú úlohu, iné nasledovali posolstvá knihy alebo cestovali do rôznych kútov sveta, aby našli riešenia vlastných problémov.

Úchvatný príbeh ženy menom Kantu prenikol do hĺbky ženskej duše a podnietil tisíce žien k hľadaniu svojej pravej sily v každodennom živote. Podobne aj tieto riadky oslavujú bezpodmienečnú lásku. Tú záhadnú silu, ktorá nám umožňuje vstúpiť do čarovného sveta, putovať medzi dimenziami a čeliť všetkým hrozbám, aby sme udržali lásku nažive.

Každý z nás neprestajne cestuje časom a priestorom, túžiac po naplnení žiarivou božskou láskou, ktorá prináša svetlo do našich životov. Avšak počas temných nocí poškvŕnených egoizmom mocnie to, čo ničí kúzlo lásky. A tak manželstvo, ako loď v búrlivých vodách oceánu života, nakoniec stroskotá.

Ludská bytosť v tom okamihu zabúda na svoju božskú podstatu a pretína dúhový most, ktorý spája nebo so zemou. Muž svojím nadmerným materializmom znesväčuje chrám

lásky, ktorý by mu umožnil spojenie s božstvom, a núti ženu zabudnúť na pravý dôvod jej bytia a posvätnosti.

Osud ženy nespočíva len v rodení detí, otročení pri rodin-
nom kozube či v uspokojovaní mužských vášní. Zmyslom jej
života je aktívne sa podieľať na šírení lásky a budovaní sveta
plného kvetov a vôní. Túži po svete lásky a krásy, v ktorom
staré ženy, kedysi mladé, posúvajú svoju múdrosť, myšlienky
a skúsenosti dievčatám, ktoré tiež raz zostarnú, a tvoria tak
základy novej spoločnosti, kde kľúčovým prvkom bude láska.

To bude možné len vtedy, ak budeme manželstvo po-
važovať za školu lásky a radosti. V súčasnosti je manžel-
stvo iba spoločenskou inštitúciou, prostredníctvom ktorej
sa páru len zriedka podarí zažiť pocit šťastia, aj to len jeho
záblesk.

Pocit šťastia či nešťastia je však spojený s duchovným na-
predovaním, s prebudením vedomia. Len prostredníctvom
energie srdca dokážeme zvýšiť duchovnú úroveň muža a ženy.

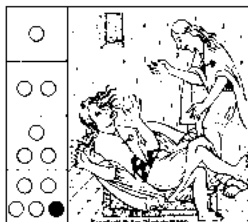
Dobrodružstvá, ktoré zažíva Lara, hlavná postava tejto
knihy, sa odohrávajú v meniacej sa spoločnosti, kde muži
a ženy žijú vo vzájomnom konflikte. Ide o situácie, ktoré ti-
cho a trpezlivo znáša mnoho žien: milujú, trpia a bojujú o to,
aby mohli vychovávať svoje deti po boku milujúceho muža.

Lara na ceste za šťastím a pocitom ženského naplnenia
vkladá do hry celé svoje bytie a čelí všetkým prekážkam až
do posledného okamihu.

Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je čisto
náhodná.

HERNÁN HUARACHE MAMANI

MÁRNE NÁDEJE VEDÚ DO ZÁHUBY



Vietor sa zdvihol a spolu s ním aj pramienky vlasov Lary De Santis, ktorej do tváre navyše privialo aj čiastočky prachu. Na perách a medzi zubami pocítila piesok a práve vtedy si uvedomila, že precitla z hlbokého spánku.

V ústach mala sucho, jazyk zoslabnutý a cítila nesmiernu horúčavu. Pokúsila sa vstať, no nemohla sa ani len pohnúť, niečo jej v tom bránilo. S námahou sa jej podarilo jemne nadvihnúť hlavu, keď vtom zistila, že to nebol sen. Každú ruku a nohu mala jednotlivo priviazanú ku kolom vsadeným do zeme. Jej telo predstavovalo písmeno X a mierilo na všetky štyri svetové strany.

Poloha slnka vysoko na oblohe naznačovala pravé poludnie, zatiaľ čo ona sa ocitla v akejsi pustatine, kde mala na dohľad široko-ďaleko len zem a nebo. Zobierala všetky sily a zdvihla hlavu o niečo vyššie v snahe zistiť, kde sa nachádza a prečo. Hoci jej obmedzený pohyb neumožňoval rozhliadnuť sa úplne, poobzerala sa aspoň okolo seba a všimla si ružovkastú pôdu s kameňmi pravidelných tvarov a rôznych veľkostí.

Ležala na tom opustenom mieste uprostred niečoho, čo pripomínalo ruiny veľkej obdĺžnikovej stavby, z ktorej ostali už len kamene, očividne kedysi tvoriace steny. Asi desať metrov smerom od jej nôh stál kamenný stôl v tvare obdĺžnika, dostatočne veľký na to, aby si naň mohol človek pohodlne ľahnúť. Napravo aj naľavo vyčnievali dva menhiry stvárňujúce smiešne ľudské bytosti. Ani s vypätím všetkých síl však nedokázala jasne určiť, čo sa nachádza za jej hlavou. Vzbudzovalo to dojem akéhosi obetného oltára. Prečo sa tam vôbec ocitla?

Počiatočná malátnosť ju už úplne opustila a ona sa usilovala vymaniť z pút. Vtom si uvedomila, že ruky aj nohy má pevne priviazané ku kolom koženými pásmi, ktoré vopred niekto namočil, aby bolo spútanie ešte tesnejšie. Pod žeravým slnkom už však popruhy vyschli a obopínali ju čoraz viac. S každým pokusom o vyslobodenie sa jej zarezávali hlbšie do kože a spôsobovali silnejšiu bolesť.

Zrazu sa jej vynoril celý obraz. Mama Maru – kuran-dera, ktorá jej odovzdávala svoje učenie, ju prinútila vypiť misku s odvarom z bylín, ktorý v to ráno namiešala. Po užití nápoja Lara upadla do hlbokého spánku. A teraz, hoci stále bez vysvetlenia, ležala horeznačky na tomto nehostinnom mieste.

U kurandery žila už nejaký čas. Podľa veku to síce bola stará dáma, no udržiavala si vitalitu zrelej ženy a svižnosť mladice. Mama Maru, podávajúc jej misku, sa na ňu uprene zadívala a vyriekla:

„Vypi to! Tento odvar ti rozjasní myseľ a pomôže ti nájsť v živote správny smer!“

Miska bola trochu špinavá a Lare, milovníčke čistoty posadnutej dokonale sa lesknúcim a žiarivým riadom, sa pri pohľade na zanesené okraje začal dvíhať žalúdok a zdráhala

sa príkaz vykonať. Napokon ju však dôraz a razancia slov Mama Maru donútili aspoň ochutnať.

S prvým dúškom sa jej v ústach rozliala zvláštna chuť. Trochu kyslastá, jemne korenistá, pre jej chuťové poháriky dosiaľ nepoznaná. Hoci jej prišlo nevoľno, Lara bola rozhodnutá poslúchnuť, a preto namiesto postupného usrkávania vliala do seba celý obsah misky na jeden raz.

„Toto mi akože má pomôcť nájsť správnu cestu?“ pomyslela si v duchu, skôr ako nápoj vypila.

V tejto krajine je už pár týždňov. Nie ako turistka; prišla sem meditovať, premýšľať a nájsť zmysel svojho života.

Ešte pred pár mesiacmi mala Lara jasno v tom, čo chce a kam smeruje, no teraz sa cítila stratená a zmätená. Prípadať si ako loď na rozbúrenom mori: bez kapitána, bez kompasu, bez mapy. Nemala nikam namierené, plynula len tak, bez predstavy o živote, bezcieľne. Nemala ani len potuchy, po čom v živote túži.

„Jasně! Čím skôr tento nápoj vypiješ, tým skôr pocítiš jeho účinky!“

Len čo si sama odpovedala, jedným dúškom vypila obsah misky a prázdnu ju podala Mama Maru, ktorá ju pozorne sledovala. Na okamih sa jej zazdalo, že sa na tvári starej kurandery zjavil sarkastický úškrn, no bol to iba krátky záblesk. A teraz leží zviazaná na zemi, vyprahnutá slnkom a smädcom uprostred absolútnej ničoty.

Na pravé poludnie slnko vysoko na oblohe zosilnelo svoju páľavu. Larino oblečenie bolo rozhorúčené, no aspoň ju chránilo pred spálením. Celý chrbát mala zaliaty potom, ktorý jej stekal pozdĺž pliec a bokov. Cítila, ako jej stvrdla tvár, akoby bola niečím potiahnutá, no nemohla si ju ohmatáť. Bola bezmocná. Dokázala hýbať jedine hlavou v úmysle vypátrať, kde to vlastne je.

Všade navôkol boli len zrúcaniny na rozľahlej pláni. Žiadne známky vegetácie, len samá zem a kamene. Ako v mesačnej krajine. V diaľke sa črtali hory zahalené jemným oloveným oparom s nádychom tajomna. Už viac nevládala držať hlavu, a tak ju znovu položila na zem. Zrak jej ochromovala prenikavá žiara slnka, v ktorej na oblohe spozorovala krúžiace supy. Bol to krdeľ približne dvadsiatich čiernych vtákov, čo sa živia zdochlinami. Niekedy si vyhliaďnu slabú alebo nevláďnu korisť, ktorá je neschopná brániť sa. Lary sa náhle zmocnila znepokojujúca myšlienka. Je tam vari preto, lebo musí zomrieť?

„Božemôj!“ zvolala. „Prečo som tu? Čo sa to deje? Prečo ma spútali?“ Cítila sa ako v zajatí.

Bez ohľadu na jej výkriky nad ňou supy naďalej krúžili, dokonca sa k nej približovali. Už ich videla jasnejšie, lietali tak dvadsať metrov nad ňou. Vedela, že ak budú pokračovať v trajektórii, čochvíľa ich od nej bude deliť už len pár metrov a potom...

Predstavovala si, ako ju tie dravé operence kúsok po kúsku požierajú. Začali by vnútornosťami a pokračovali by zvyškom tela, až by po nej zostali len holé kosti. Premkla ju panika. Nemôže predsa takto zomrieť!

„Pomóóó! Pomôžte mi niekto!“ kričala z celého hrdla, čo jej sily stačili. „Mama Maru, Mama Maru, kde si? Rozviaž ma!“

Ozvena jej hlasu sa šírila v diaľave nekonečnej pustatiny.

„Mama Maru, Mama Maru, tu sa už končia všetky žarty. Prosím ťa, vyslobod' ma!“ zvolala opäť zúfalo.

Nedostala žiadnu odpoveď. Všade vládlo hrobové ticho, prerušované iba trepotom krídel supov, čo nad ňou naďalej rozrážali vzduch. Jemný vánok sa jej znovu pohral s rozstrapatenými vlasmi a privial jej do očí trochu prachu.

Lara sa snažila vyvliecť jednu ruku z pút, no boli pritesné a ona vedela, že nemá žiadnu šancu. Skúsila to ešte s druhou rukou, potom s oboma nohami, no každý úmorný pokus vyšiel nazmar. Bola ako priklinčovaná k zemi.

Znovu uprela zrak smerom k nohám na masívny kamenný stôl obdĺžnikového tvaru a hlavou jej preblesol výjav vlastnej smrti. Okamžite sa jej v mysli vyrojili tie najčernejšie scenáre, ktoré poznala z učenia o rituálnych ľudských obetách v Južnej Amerike. Čerstvou spomienkou jej bol nedávny archeologický objav na snežnej hore Ampato v južnom Peru. Našli tam telo mladej ženy, ktorá bola obetovaná bohom. Čaká ju rovnaký osud? Má poslúžiť ako obeta na tom kamennom oltári?

Snažila sa zahnať temné myšlienky, no ako plynul čas, čoraz zákernejšie jej nahlodávali myseľ. V duchu sa preniesla do obradného aktu: skupina indiánskych domorodcov ju vlečie k obetnému oltáru a burcuje ju k statočnej a dôstojnej smrti, na čele so starým kňazom, ktorý jej potom ceremoniálnym andským nožom *tumi* obratne rozrezáva hrud' a vyberá z nej ešte bijúce srdce.

„Nie, nie,“ pomyslela si, „takto predsa nemôžem zomrieť! Je to len krutý žart Mama Maru. Čoskoro sa vráti a oslobodí ma.“

Trpezlivo čakala, no stará kurandera neprichádzala. Dvíhajúci sa východný vietor prúdil opačným smerom a predznamenával blížiaci sa západ slnka. Lara bola vysmädnutá, no o trochu pokojnejšia, lebo supy jej zmizli z dohľadu.

Prešlo niekoľko hodín a opäť ju zachvátili ponuré myšlienky. Bola v nebezpečenstve. Musí prísť na to, ako sa zachrániť, potrebuje nájsť riešenie. Nie, takto naozaj nemôže zomrieť. Pokúsila sa zosnovať plán úniku. Musí sa zachrániť z pasce, nastraženej tak ďaleko od civilizácie niekde pánu bohu za chrbtom.

Na nič však neprišla. Bolest, smäd a zúfalstvo z toho, že je pevne prikovaná k zemi, jej bránili triežvo uvažovať. Zaplavili ju ďalšie pocity strachu zo zveri a plazov, čo žijú v týchto končinách. Desila sa najmä hadov, niektoré z nich sú určite jedovaté a mohli by sa k nej kradmo priplaziť. Stáť by jedno uštipnutie a bolo by po všetkom.

Beznádejne znovu volala o pomoc, prosila o zľutovanie, no keď nedostala žiadnu odpoveď, nahnevane chrlila jednu nadávku za druhou a všetkých preklínala, kým naplno neprepadla žalostnému plaču. Pri ďalších pokusoch uvoľniť sa zo zovretia kožených remeňov docielila len to, že sa jej za každým hlbšie zarezali do zápästí, až jej takmer pretáli žily. Cítila sa bezmocná, zmorená a opustená, už len bezradne kvílila. Mama Maru sa s ňou chladnokrvne zahrala. Uvedomila si, že tam leží vinou jediného muža – svojho manžela. To jemu sa celá obetovala a on ju na znak vďaky podviedol s inou. Aby unikla bolestivej spomienke, vydala sa do ďalekého Peru, kde teraz leží sama ako prst, zajatá v šírej pustatine. Zrazu sa dovtípila, že jediné ľudské stopy tam zanechali ona a Mama Maru, keď pešo putovali od krajnice, kde ich vysadilo banské nákladné auto, pretože ďalej by už mimo cesty pokračovať nemohlo. Ako sa im cesta míňala, Mama Maru vyhlásila:

„Mali sme šťastie. Tadiaľto prejde nákladiak tak raz za dva týždne, niekedy ani to nie.“

Ak ju nikto nepríde vyslobodiť, toto miesto sa stane jej hrobom. Supy nad ňou budú trpezlivo krúžiť a skôr či neskôr vyriecknu jej ortiel. Nebude sa brániť, vysilená od smädu, a ony budú mať hostinu.

Čierne dravce znovu prileteli a v špirále sa k nej viac a viac približovali.

Ich blízkosť pôsobila hrozivo a Lara už zreteľne rozoznávala tmavé olovené zobáky, červené krky a hranaté čierne krídla, ktoré sa po okrajoch javili ako rozťahnuté prsty. Supy si vznéšene a trpezlivo plachtili vzduchom, číhajúc na možnosť zahájiť útok v tej správnej chvíli.

Lara stratila akúkoľvek nádej a sklúčene nariekala. Mala prirodzene mierne zdvihnutú hlavu, takže po tvári jej stieklo niekoľko slz až k vysušeným perám a slané kvapky jej ich jemne zvlhčili.

Razom sa celý krdel ako šibnutím čarovného prútika rozletel a Lara začula prichádzajúce kroky. Pokúsila sa tým smerom otočiť hlavu, no neúspešne. Zvuk sa k nej blížil odniekiaľ zozadu a dunenie stále zosilňovalo. Súdiac podľa dopadajúceho tieňa, ktorý sa ponášal na siluetu ženy v sukni, s klobúkom na hlave a šatkou prehodenou cez plecia, to mohla byť jedine Mama Maru!

Lara sa upokojila, len čo jej Mama Maru jemne navlhčila vyprahnuté pery. Podarilo sa jej usrknuť si pár kvapiek vody, ktoré uhasili ten najväčší smäd a priviedli ju naspäť k zmyslom.

„Pi pekne pomaly, kvapku po kvapke, pretože viac nedostaneš. Kým neprídeš na to, čo je podstatou života,“ zahlásila kurandera rozvážnym tónom.

Lara sa na jej tvár zahľadela skúmovým pohľadom. Sršala z nej rozhodnosť a prísnosť. Naplno si uvedomila, že kurandera má v rukách jej osud. Fyzicky nemohla urobiť nič, na svoju záchranu z tejto šlamastiky musela zapojiť rozum. A tak spustila:

„Prečo si ma tu spútala? Aký to má zmysel? Prečo ma takto trýzniš?“

„Vidíš? Ty len kladieš otázky, sťažuješ sa a fňukáš. Nezamýšľaš sa nad lekciou, ktorú ti život uštedril,“ odpovedala

kurandera. „Si tu, pretože sa túžiš stať skutočnou ženou. Chceš patriť medzi tie húževnaté stvorenia, ktoré sa dokážu popasovať s každou prekážkou a sú schopné postaviť sa čomukolvek, čo im príde do cesty. Lenže stále ničomu nerozumieš.“

„Pusti ma a poďme odtiaľto preč!“

„Ty vieš len prikazovať. A ak ťa niekto neuposlúchne, tvrdo nástojíš a opäť žiadaš, no sama zo seba nič nedáš,“ pokojne odvetila Mama Maru.

„A čo také ti môžem zo seba dať v tejto situácii na tomto mieste?“ zúrivo kričala Lara, pričom zabudla na to, že po dlhých hodinách v nehybnej polohe má celý chrbát stuhnutý a ubolený.

„Uvažuj, analyzuj, rozjímaj a medituj nad svojou existenciou. Predovšetkým sa pokús byť konečne praktická. Život musíš žiť tu a teraz. Nestrácaj čas lamentovaním nad tým, čo nie je a mohlo byť, alebo obavami, čo ešte len príde. Ty by si chcela jednoduché riešenie problému, aby som ti dala čarovnú formulku. Chceš pochopiť život, no nežiješ ho; používaš len hlavu a ignoruješ zvyšok tela. Samá teória, žiadne skutky. Nesnažíš sa svoje nadobudnuté skúsenosti zužitkovať v praxi.“

„Vôbec ti nerozumiem. Takýmto spôsobom sa to mám akože naučiť? A vôbec, o žiadne mučenie som ťa nežiadala!“

„Máš pravdu, pre teba sú to muky. Lenže to je jediný spôsob, ako si túto lekciu navždy zapamätáš. Vďaka bolesti; niekedy inej cesty niet. Muži rovnako ako aj ženy sa musia popáliť na vlastnej koži, aby mohli rásť a nadobudnúť skúsenosti, ktoré im v budúcnosti pomôžu a prinesú životnú rozvahu.“

„Rozviaž ma, prosím ťa, vyslobod' ma a už nikdy o mne nebudeš počuť.“

Mama Maru sa zasmiala, akoby pre ňu bolo Larino súženie úplne nepodstatné, a vyhlásila:

„Vidíš? Opäť sa správaš ako rozmaznané dievča, ktorým si aj vždy bola, vôbec si sa nezmenila. Chceš byť skutočnou ženou, no aby si získala plody svojho učenia, nie si ochotná znášať nepriazeň osudu.“

„Aké plody mi už len môže priniesť táto neúrodná zem, vystavená žeravému slnku a plná prachu?“

„Pozri sa na to ako na zrkadlenie svojho života. Si spútaná okovami, uväznená vo vlastných myšlienkach, pocitoch a nekonečných potrebách. Napríklad supy na oblohe: ty si sa zamerala len na negatívnu stránku a myslela si na to, ako ťa zožerú. Vôbec nič si nepochopila. Tak ako na svete existujú čierne dravce, ktoré sa živia zdochlinami, rovnako existujú aj temné myšlienky, ktoré ohrozujú našu schopnosť žiť a ktoré rovnako ako supy krúžia nad našimi myslami. Lenže ty nevynakladáš žiadnu energiu nato, aby si ich rozptýlila, presne ako si sa ani nesnažila rozohnať tie supy. Mala si im dať najavo, že ti v žilách stále koluje krv, mala si kričať a vrieskať a ony by svoju mŕtvu korisť odleteli hľadať inde. O to isté ide aj v prípade mysle: treba jej ukázať rozhodnosť a zbaviť sa záporných myšlienok, lebo inak nimi jedného dňa celá nasiakneš a zničia ti život. Nájdí vnútornú silu!“

Lara si práve uvedomila dve stránky situácie: na jednej strane vnímala seba ako zajatkyňu na pokraji smrti, smerujúcu do istej záhuby; na druhej strane oproti nej stála žena s takmer bielymi vlasmi, tvárou poznačenou vráskami, v jednoduchom odeve, no s nesmiernou razantnosťou v očiach a pevným postojom, hodným skôr tridsiatničky, ktorá jej dávala bolestivú životnú lekciu. Ani v tom najhoršom sne by nečakala, že to bude mať práve takýto priebeh.

Náhle jej do mysle prenikli všetky chmáry, ktoré v sebe celý život niesla. Neustále ju sužoval strach: bála sa, že utrpí nejakú škodu, preto sa poistila; desila sa toho, že príde o prácu, tak uzavrela aj poistenie v prípade straty zamestnania. Chcela byť chránená v každej oblasti.

Snažila sa zahnať všetky úzkostné obavy a čo najďalej od nich utiecť, no nikdy sa im nevzoprela. Aj s Mama Maru si už prešla náročnými skúškami, a hoci tiež cítila hrôzu, po jej boku sa im odvážila čeliť...

Spomenula si, ako musela na koni v sprievode neznámeho muža zdolať úzke rokliny a horské cestičky, len aby sa dostala na miesto, kde Mama Maru žila. Iba tak sa mohla stretnúť so starou kuranderou – učiteľkou života, ako o nej zvykli hovoriť miestni.

Mama Maru sa vzdialila a nechala ju osamote, ponorenú do vlastných myšlienok. Lara už pochopila, že nie je v ohrození života. Dostávala praktickú životnú lekciu, drsnú a bolestivú, sprevádzanú krvavými ranami na rukách aj nohách. Veru, na to teda určite nikdy nezabudne!

Uvažovala o svojej existencii a vnímala ponuré myšlienky, ktoré ju neúprosne sprevádzali celým životom: boli to úzkostlivé predstavy, ktoré ju neustále máтали. Obraz, ktorý jej načrtla Mama Maru, v nej zostal hlboko zakorenený a prvýkrát sa na túto ženu nehnevala, naopak, chápala ju. Jej výuka bola praktická a viedla ju k meditácii. Zamýšľala sa nad rôznymi etapami svojho života: detstvom, mladosťou aj dospelosťou. Snažila sa v nich nájsť zmysel. Miestami sa jej zdalo, že všetko pochopila, nakoniec sa však znovu cítila zmätená.

Vietor a piesok sa naďalej pohrávali s Lariným nehybným telom, ale jej to už viac neprekážalo; teraz bola rozhodnutá dať svojmu životu zmysel. O niekoľko hodín neskôr sa Mama Maru vrátila a rozviazala ju. Starenka priniesla aj

trochu vody a niečo na jedenie. Kým si Lara masírovala boľavé zápästia, oprašovala oblečenie a snažila sa ponatáňovať a rozhýbať končatiny, počúvala kuranderu:

„Sadni si k tomu kamennému stolu, tam budeme večerať. Napi sa vody, no srkaj ju len po malých dúškoch, nie hltavo celú naraz, inak ti bude zle.“

Už bol večer, keď sa obe ženy spolu posadili. Zatiaľ čo si Lara naďalej masírovala uvoľnené časti tela, Mama Maru položila na stôl utierku so sušeným jedlom, aké so sebou zvyknú nosiť cestovatelia. Mladá cudzinka, teraz už voľná, mohla slobodne pozorovať krajinu: samé skaly, pôda a zo pár malých kríkov, ktoré sotva prevyšovali jeden meter. Nikde žiadna voda, ale všimla si, že Mama Maru so sebou priniesla aj malú amforu s tekutinou, ktorá by mohla jej smäd uhasiť.

Kým jedli v tichosti, Lara si v hlave premietala slová Mama Maru: presne tie isté rady, ako čeliť svojim problémom, jej dával aj milánsky psychológ. Vtedy ich vôbec nepochopila, pretože jej chýbala konkrétna skúsenosť. Teraz však cítila, ako sa jej toto živé, skutočné učenie založené na praktickej, hoci brutálnej skúsenosti na vlastnej koži vpisuje do tela a mysle. Kým sa dívala na horizont, znovu načúvala Mama Maru:

„Keď budeš myslieť pozitívne, všetko sa skončí dobre, keď budeš myslieť negatívne, všetko sa skončí zle; taký je zákon života. Ty sama si vyberáš, čo od života chceš. Nahromad' v sebe negatívne myšlienky, buď pesimistická a postihne ťa nešťastie, pretože si ho sama privoláš.“

Lara pri počúvaní týchto slov stuhla, pomaly sa otočila k starenke a skúmavo sa jej zahľadela do očí, pretože stále neverila tomu, čo práve počula.

„Chceš povedať, že prostredníctvom vlastných myšlienok môžem ovplyvniť priebeh svojho života?“ opýtala sa trochu zarazene, pričom z hlavy úplne vypustila strasti celého dňa.

„Samozrejme, tvoje pozitívne alebo, naopak, negatívne myšlienky ťa môžu viesť rôznymi smermi a ovplyvniť tvoju budúcnosť. Rozpoviem ti jeden príbeh, vďaka ktorému to možno lepšie pochopíš.

Kedysi dávno žila jedna žena spolu so svojimi dcérami v chatrči pri mori. Bývali tam samy, ďaleko od rybárskej dediny. Matka sa stále pozerala na obzor oceánu a vyčkávala návrat rybárskeho člna s posádkou. Boli to jej traja bratia a manžel, ktorí už veľmi dávno jedného dňa pri západe slnka vyplávali na more spolu s ostatnými rybármi. Všetky člny sa vrátili, ale ten ich sa už nikdy neobjavil.

Žena mala bratov veľmi rada a svojho manžela milovala, preto nikdy nestratila nádej v ich návrat. Nechcela si pripustiť, že by mohli byť mŕtvi. More nikdy nevyplavilo ich telá, takže stále dúfala, že sa kedykoľvek môžu objaviť. Bez manžela ostala sama na tri malé dcéry a musela sa o ne postarať. Keďže zostala v odlahlej chatrči, bola nútená čeliť veľkým ťažkostiam, aby ich uživila, ale odsťahovať sa nechcela. Vlastne ani nevedela, kam by išla, a takto mohla mať stále nádej. Hoci prešlo veľa mesiacov, neprestajne hľadela na more a čakala na návrat svojich milovaných. Časom sa z toho stal zvyk.

Keď nemali čo jesť, chodila do prístavu vypomáhať rybárom, ktorí sa s ňou za odmenu delili so svojím bohatým úlovkom, z ktorého sa jej vždy ušlo pár rýb. Takto dokázala uživiť rodinu, a keď bolo rýb aj nazvyš, nasolila ich a sušené potom predávala v dedine vo vnútrozemí. Za peniaze z predaja kupovala ďalšie drobné zásoby, ktoré im pomáhali

skromne prežiť. Stále pritom čakala na návrat posádky, ktorý bol čoraz viac nepravdepodobnejší, no aj tak nechcela opustiť rozpadajúcu sa chatrč.

Roky plynuli a z dcér vyrástli mladé slečny, ktoré túžili spoznať svet, preto sa matky pýtali: „Prečo nás držíš pripútané k tomuto miestu? Prečo sa nepresťahujeme do mesta?“ Matka sa však z chatrče nechcela ani pohnúť, zvykla si už na tento spôsob života. Aby ich upokojila a zabránila im, aby ju opustili, vymyslela si príbeh:

„Váš otec je rodený námorník, ktorý sa plaví po svete a hľadá nové krajiny, preto sa ešte stále nevrátil. Pred odchodom sa dohodol s tromi vládcami vzdialených ostrovov, že sa raz vydáte za ich synov.“

Otočila sa k najstaršej dcére a povedala: „Jedného dňa vypláva z jedného z tých ostrovov krásny a veľmi bohatý princ, príde na zlatom člne a požiada ma o tvoju ruku. Vyďáš sa za neho a odídeš s ním na jeho ostrov, budeš šťastná a budeš mať všetko, po čom túžiš.“

Dievča, naivné a nevinné, uverilo všetkému, čo jej matka povedala, a už sa nesťažovalo. Teraz aj najstaršia dcéra žila v ilúzii a od tej chvíle upierala zrak na šíre more.

Druhej dcére povedala to isté: „Na inom ostrove žije princ, ktorého osud vybral tebe, aj on je krásny a bohatý, a jedného dňa za tebou pripláva na striebornom člne a vezme si ťa. Musíš len s dôverou čakať a nepochybovať, ten deň nastane a ty sa staneš princeznou. Budeš nosiť tie najdrahšie šaty a budeš mať všetko, čo ti teraz chýba.“

„A budem šťastná.“

„Samozrejme! Ten ostrov je raj na zemi, plný stromov, kvetov a vtákov, ktoré vo dne v noci nádherne čvrikajú. Budeš očarená. Tam nájdeš všetko, po čom túžiš.“

Aj druhá dcéra ostala pohrúžená do ilúzie o svojom princovi a už sa nikdy nestážovala. Rovnako ako jej staršia sestra aj ona s pohľadom upreným na more vyčkávala príchod svojho vyvoleného.

Matka sa rovnako sladučkým hláskom prihovorila aj tretej dcére s úmyslom vnuknúť jej nádej na lepšiu budúcnosť: ‚Tvoj snúbenec príde z koralového ostrova na nádhernom bronzovom člne. Odvezie ťa na najvzdialenejší ostrov, ten najkrajší zo všetkých. Tam budeš žiť v paláci z koralov a smaragdov, s majestátnymi balkónmi a veľkými oknami so vznešenými závesmi. Budeš veľmi šťastná a budeš si pochutnávať na tých najlahodnejších pokrmoch na svete.‘

Aj tretia dcéra matke uverila, pretože jej dôverovala, a spolu so staršími sestrami začala snívať o krásnej budúcnosti. Hoci často trpeli hladom a ich oblečenie pozostávalo z handier, živila ich nádej, že si po ne raz princovia prídu a ich osud sa navždy zmení.

Počas mnohých rokov vyčkávania preplávalo okolo nich veľa lodí, no žiadna z nich nezakotvila na ich pláži. Raz, keď všetky tri sestry sledovali obzor oceánu ako obyčajne, všimli si loď s pozlátenými, postriebrenými a bronzovými symbolmi, ktorá sa nebezpečne kolísala na vlnách a smerovala k ich chatrči.

‚Pozrite!‘ radostne vyhrklo najstaršie z dievčat. ‚Konečne je tu! To je loď môjho ženicha, ktorý si po mňa prichádza.‘

Ale druhá sestra trochu závistlivo zvolala: ‚Mýliš sa, sestra moja, ide si po mňa.‘

Tretia bez slova pozorovala loď. Staršie sestry sa začali hádať, po ktorú z nich si ženích prišiel. Zatiaľ čo sa hašterili, uvideli, ako sa loď priblížila k útesu, narazila na skaly a roztrieštla sa na kusy. Muž, ktorý bol na palube, spadol do mora a začal sa topiť.

Staršie sestry sa ďalej škriepili a ani im len na um nezišlo mužovi pomôcť. Iba najmladšia si uvedomila nebezpečenstvo, v ktorom sa muž nachádzal, a okamžite sa vrhla do vody. Plávala čo najrýchlejšie s nasadením vlastného života, aby pomohla neznámemu dostať sa na piesočnatú pláž. Stroskotanec tam zostal ležať takmer v bezvedomí, akoby spal. Mal roztrhané šaty a zranenú tvár.

Obe staršie sestry sa k nemu priblížili a všimli si nevládneho muža v žalostnom stave.

„Je to len obyčajný stroskotanec!“ povýšenecky vyhlásila najstaršia. „Nie je to môj ženích, je oblečený ako chudák.“

„Veru ani môj, nie je to žiadny princ,“ oznámila pohrdavo druhá.

Najmladšia dcéra si vyjadrenia svojich sestier nevšímala a robila si o muža starosti; ostala pri ňom, vyčistila mu rany a obviazala čelo. Neskôr zašla po vodu, a keď sa prebudil, dala mu napiť. Ani sa od neho nepohla, ošetrovala mu rany a počas opatery k nemu začala pociťovať náklonnosť. Keď muž znovu nabral silu, dokázal vstať a prejsť sa po vlastných, odprevadila ho do chatrče, v ktorej žili.

Matka v tom čase nebola doma, išla do prístavu pracovať. Všetky tri sestry vyrozprávali mužovi príbehy o svojich ženíchoch, ktorí si po ne mali prísť z ďalekých ostrovov. Keď sa matka pri západe slnka vrátila domov, našla svoje dcéry v spoločnosti neznámeho muža. Uvedomila si, že spolu strávili mnoho hodín, a znepokojená ho s nedôverou vyviedla z chatrče.

„Prečo si tu, odkiaľ prichádzaš a čo od nás chceš?“ spýtala sa ho podráždene, nevšímajúc si jeho zranenia ani roztrhané šaty.

„Búrka vyvrhla moju loď na tieto brehy a ja som tu nešťastne stroskotal. Jedna z tvojich dcér mi zachránila život,“

odpovedal jej. ,Zatiaľ čo sme na teba čakali, s prekvapením som si vypočul zvláštne príbehy tvojich dcér. Spomínali veľmi bohatých mužov, ktorí si po ne prídu z ďalekých ostrovov a oženia sa s nimi. Plavil som sa po všetkých týchto moriach široko-ďaleko a navštívil som mnoho ostrovov, no väčšina z nich je opustená a rozhodne na nich nežije žiadny bohatý princ, sú tam len morské vtáky. Prečo im takto klameš?‘

,Mám svoje dôvody a teba do toho nič nie je... čo presne si im povedal?‘

,Že ja som jedným z tých prisľúbených ženíchov.‘

,Klameš!‘ zvolala matka zúfalo a hneď ďalej zisťovala: ,Vari tomu niektorá z mojich dcér uverila?‘

,Najstaršie povedali, že ja určite nie som ich vyvolený. Iba najmladšia sa mi pozrela do očí a priznala, že sa jej páčim a že by som sa mohol stať jej ženíchom.‘

,Poviem jej, že ty nie si ten, ktorý je jej súdený,‘ pohrozila matka a už-už išla zavolať najmladšiu dcéru.

Mladík bol však pevne odhodlaný, keďže sa do dievčiny zamiloval a chcel si ju vziať za manželku, a tak povedal:

,Počkaj, dohodnime sa. Ak mi dáš svoju najmladšiu dcéru za ženu, tým dvom starším nič nevyzradím. Navyše som pracovitý rybár, vlastním dve lode a tvoju dcéru mám naozaj rád. Chcem sa s ňou oženiť a sľubujem ti, že ju urobím šťastnou.‘

Keď si matka vypočula jeho návrh, nevedela, ako naň reagovať: bála sa odhalenia pravdy. Preto sa opýtala najmladšej dcéry, čo si o tom myslí a či sa chce za tohto muža vydať. Dievča odpovedalo:

,Mami, ja sa už viac nechcem nádejať. Tento muž sa mi páči, som do neho zamilovaná a prijímam jeho ponuku na sobáš.‘

Matka videla dcérinu rozhodnosť a neostávalo jej nič iné, len im udeliť súhlas na sobáš, aj keď si odchod najmladšej dcéry vôbec neželala. O niekoľko dní nato sa konala svadba a mladý pár sa pobral do ženíchovej domoviny.

Staršie sestry neprestali čakať na svojich ženíchov a zostali po boku matky až do jej smrti. Po celý ten čas v sebe ďalej živili plané nádeje. Pri každej príležitosti sa vyštverali na útes a sledovali, či v diaľave mora neuvidia lode svojich vyvolených.

Osamelé a vyčerpané z nekonečného čakania sa zverovali jedna druhej, keď vtom staršia zo sestier vyhlásila: „Ak naši princovia doteraz neprišli, budeme za nimi musieť ísť sami.“

„A ako sa tam dostaneme?“

Znepokojene sa na seba pozreli. Obidve už boli staré a sily im ubúdali. Vo svojich falošných nádejach prežili celý život. Teraz si však uvedomili, že je najvyšší čas konať, pretože čas neúprosne plyní.

„Určite na nás čakajú,“ navzájom sa povzbudili. „Musíme nájsť niekoho, kto nás za nimi zoberie,“ rozhodla staršia.

„Súhlasím, už žiadne čkanie, poďme ich hľadať,“ prítakala mladšia.

A tak sa obe ženy túžili vydať na ďaleké ostrovy, aby si konečne splnili svoje želania a sny. Raz sa neďaleko ich pobrežia plavil starý čln, ktorý tadiaľ zvykol prechádzať už mnoho rokov. Obe sestry mávali rukami na znak toho, že chcú nastúpiť na palubu.

Keď loď priplávala bližšie k pláži, uvideli kormidelníka, čo ju riadil: bol to starý rybár v sivých handrách, ktorému bolo sotva vidieť tvár. Podarilo sa mu prelomiť silný protivietor a priblížiť sa loďou k brehu. Keď sa sestry nalodili a vzdialili sa od pláže, z mora mali dobrý výhľad na miesto, kde dovtedy žili: v biednej, takmer rozpadnutej

chatrči. Z diaľky mohli pozorovať, kde strávili toľko dlhých rokov, a začali bedákať: „Ako sme tam mohli tak dlho žiť? Už dávno sme mali ísť hľadať svojich ženíchov, keď tak dlho neprichádzali.“

Sestry ukázali rybárovi smer, ktorým sa mali vydať. Ostrovy, ktoré hľadali, boli veľmi ďaleko a loď napredovala pomaly, pretože bola stará a len ťažko sa prebíjala vlnami.

Nadišiel siedmy deň plavby, ktorý rýchlo vystriedala jasná noc. Mesiac bol v splne a jeho svit pred nimi načrtoval obrysy ostrovov, ktoré boli zakaždým čoraz zreteľnejšie. Na prvom ostrove sa k nebu týčili strmé skaly.

Staršia sestra radostne zvolala: „Drahá sestrička, pozri, toto je môj ostrov. No nikde nevidím svojho ženícha.“

„Určite je uprostred ostrova a tam na teba už úpenlivo čaká!“ povedal rybár a ukázal na nehybný tieň. Ako sa za mesačného svetla približovali k ostrovu, tisíce morských vtákov začali vzlietať vysoko k oblohe. Starec si pohladil zarastenú bradu a povedal:

„Tam je tvoj ženích. Vystúp!“ prikázal rybár staršej sestre a pomohol jej vyjsť na mólo.

„Nie, toto predsa nemôže byť môj vysnený ostrov,“ hlesla žena, keď vykročila do okolitej pustatiny.

„Netúžila si vari po tom, aby ti celý tento ostrov patrilo a aby si bola jeho kráľovnou? Dnes sa staneš nevestou kráľa pelikánov,“ zvolal rybár.

V tej chvíli sa najstaršia sestra premenila na pelikána, zamávala krídlami a vzlietla spolu s ďalším veľkým pelikánom, ktorý sa k nej pripojil.

Potom loď vyplávala k druhému ostrovu. Na ňom nechal starec vystúpiť mladšiu sestru a povedal jej:

„Toto je ostrov, po ktorom si toľko túžila.“

„Ale kde je môj ženích? Prečo ma nevíta?“ spýtala sa žena s obavami.

„Je to ten strieborný morský vták, ktorý čaká na pláži v piesku.“

V tej chvíli sa aj mladšia sestra premenila na rovnakého vtáka a spoločne vzlietli k nočnej oblohe.

Keby si sestry pred nalodením pozorne prečítali meno lode, určite by zistili, že sa volá *Sklamanie*.

Starí rybári si počas večerných stretnutí na brehu mora dodnes rozprávajú legendu o lodi duchov, ktorá za splnu mesiaca preváža plané nádeje dvoch žien k ďalekým ostrovom, odkiaľ je počuť už len nárek a vzlyky.“

Keď kurandera dorozprávala svoj príbeh, na chvíľu sa odmlčala a potom Lare povedala:

„Tento príbeh je veľmi podobný tvojmu životu. Zamysli sa nad ním a porovnaj každý detail so situáciami, ktorými v živote prechádzaš, a zistíš, že musíš zmeniť svoje myslenie aj konanie. Táto rozprávka ťa môže všeličo naučiť. Po prvé: márne nádeje ťa môžu dostať do pasce a ty môžeš ostať pripútaná k nejakému miestu, situácii či práci. Časom sa z toho môže stať zvyk, ktorý spôsobí, že sa tvoj život stane monotónnym a nešťastným.

Po druhé: nesmieš v sebe živiť falošné nádeje. Žena, od ktorej odišiel manžel a ktorá dúfa, že sa k nej jedného dňa vráti z vlastnej vôle, chce byť od neho závislá. A ak verí tomu, že keď sa dajú znovu dokopy, bude medzi nimi všetko ako predtým, chce žiť v ilúzii. O to horšie, ak na jeho návrat čaká úplne zbytočne, pretože ten nikdy nenastane. Najnezodpovednejšie však je, keď nechávame čas, aby vyriešil naše problémy za nás.

„Chceš tým povedať, že nemám dúfať, že sa môj manžel ku mne vráti?“ spýtala sa Lara veľmi znepokojene.

„Jeho návrat závisí od rôznych okolností: od toho, čo si o tebe myslí, od jeho pocitov a potrieb. A čo ty? Čo robíš pre to, aby sa k tebe vrátil?“

„Preto som tu. Snažím sa naučiť spôsob, ako si ho znovu získať.“

„Hovoríš to len preto, lebo chceš byť aj naďalej od neho závislá a slúžiť mu ako otrokyňa. Takto nikdy neurobíš krok vpred. Každý musí mať svoj život vo vlastných rukách a byť tvorcom svojho osudu. Preto sa nesmieš živiť planými nádejami ani stavať vzdušné zámky či žiť v ilúziách, ktoré môžu tvoj život úplne zničiť. Buď realista! Ži v prítomnosti! Maj vieru a nádej v budúcnosť, ale nenechaj sa oklamať ilúziami. Keď budeš svoje kroky plánovať, privodíš si lepšie zajtrajšky.“

„Čo mám urobiť, aby sa mi to podarilo?“

„Prestaň byť závislá a nenechaj sa manipulovať! Neprijímaj hneď všetko, čo hovoria iní. Premýšľaj, uvažuj, porovnávaj. Snaž sa pozorovať život a nemať hlavu v oblakoch ako sestry z môjho príbehu. Zober si príklad z tej najmladšej. Ona neverila slepo tomu, čo jej hovorila matka, ani veľkolepým snom svojich sestier. Prijala muža, ktorého jej zoslal samotný osud. Tak sa jej podarilo vytvoriť si život bez prílišných ilúzií s nohami pevne na zemi. Rovnaký prístup k životu majú ľudia, ktorí nežijú vo svete snov, falošných ilúzií či rôznych fantázií, ale sú jednoducho tu a teraz. Vždy maj na pamäti, že stretnutie medzi mužom a ženou je zakaždým niečo fascinujúce a tajomné. Nesie v sebe alchýmiu bytia a predstavuje cestu, ktorá môže byť príjemná a zároveň bolestivá a ktorá nám do života prináša všelijaké stretnutia, skúsenosti, pocity túžby a posadnutosti, ale aj rozchody, čo zanechávajú jazvy na našej duši.“

„Nechcem prísť o svojho manžela! Stále dúfam, že ho získam späť, preto som tu.“

„Už teraz pracuješ na tom, aby sa tvoja situácia zmenila. Ak iba snívame a nekonáme, môžeme sa prebudiť do veľmi smutnej reality. Keď nie sme schopní uskutočňovať svoje zámyery, na konci sa dostaví sklamanie.“

„Neviem, akú vysokú cenu budem musieť životu zaplatiť, ale som ochotná bojovať, aby som svoj problém vyriešila a dosiahla svoj cieľ.“

„Každý z nás dáva vlastnému životu nejakú hodnotu. Žiadaj málo a dostaneš málo. Žiadaj veľa a dostaneš veľa. Nauč sa preto dať sama sebe tú správnu hodnotu a nepodceňuj sa.“

Zatiaľ čo sa Mama Maru pustila do rozprávania ďalšieho príbehu a dopĺňala ho o svoje postrehy, spoločne prešli dobrý kus cesty a dorazili ku chatrči za kopcom. Už sa stmievalo, keď prišli až k dverám, a pred vstupom do skromného príbytku sa Lara na chvíľu zapozerala na nočnú oblohu. Pred jej zrakom sa na nej rozprestierali tisíce malých svetielok, ktoré akoby symbolizovali, že každý z nás môže mať hviezdu nádeje, o ktorú sa vie oprieť na ceste životom. Plnohodnotný a šťastný život si však na vlastnej pozemskej púti vytvárame sami konkrétnymi činmi a skutkami.